

και ὅσα κι' ἂν μᾶς κάνουνε δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ φοβέrais μοναχά..

- Τ.** Κι' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω
Λ. Κι' ἂν ὅλοι παραιτήσουνε τὸ κόμμα τὸ 'δικό μας,
τοῦτο πολὺ καλλίτερα συμφέρει και 'στοὺς δυό μας.
'Ἐπτά δὲν εἶναι, Πρόεδρε, θαρρῶ, τὰ ὑπουργεῖα;
κρατεῖτε σεῖς τὰ τέσσερα, κρατῶ κι' ἐγὼ τὰ τρία,
και φεύγουν 'Ροῦφοι, 'Ράλληδες, και ἄλλοι περιδρόμοι
Τ. 'Ω! συμφωνῶ πλήρῶστα με τὴ 'δική σας γνώμη.
Λ. Και τώρα τι προστάζετε, σὶρ Πρόεδρε, νὰ κάνω.
Τ. 'Αφήστε με, παρακαλῶ, ὀλίγο ν' ἀνασάνω.
Λ. Μὴν ἐνωχλήσθε και πολὺ περὶ πολλῶν πραγμάτων.
και εἴμεθα 'στὴν ἐποχὴν τῶν κυνικῶν κανυμάτων.
Πιστεύσατε, σὶρ Πρόεδρε, πῶς δια τρέχουν ντρίτα
και 'πάγω 'στὰ 'Ολύμπια νὰ 'δῶ τὴν Φ α β ο ρ ί τ α.

Καινούρια φασαρία μέσα 'στὴν 'Εταιρία.

Και 'στὸ 'Αρσάκειό μας τρεχάματα μεγάλα...
ὁ Σύμβουλος ὁ δεῖνα κι' ἡ τάδε ἡ δασκάλα
εἰς τὸ σχολεῖο ἐφέρον ἀντάρα και μουρμουρα,
μαλλιώματα και παύσεις και ἀνακατοσουρα.

Και τὰ Σχολεῖα 'γινῆκαν τοῦ ἔρωτα φωληαῖς,
και πέρνουνε και δίνουν ἢ ἔρωτοδουλειαῖς
κι' ὁ γυιὸς τῆς 'Αφροδίτης με τῶσα φλογερά
δασκάλας και Συμβούλους τοξεύει φανερά.

Και τὰ σεμνὴ κορίτσια γελοῦν και κοκκινίζουν,
συμπλέγματα ἐρώτων 'στοὺς τοίχους ζωγραφίζουν,
κυττάζουνε τὸν τάδε, κυττάζουνε τὴν δεῖνα,
και πέρνουν μιὰ ἰδέα τῆς ἠθικῆς κι' ἐκεῖνα.

'Αφοῦ ἐμασκαρεύθη ἐδῶ τὸ κάθε τι,
ἀφοῦ ποδοπατεῖται παντοῦ ἡ ἀρετὴ,
και τὸ 'Αρσάκειό μας, τὸ μόνον μας Σχολεῖο,
τῆς παρθενιάς και τοῦτο ἄς γίνῃ μακελλίω.

'Ρωμηὲ σοῦ στέλλω μερικὰ τραγούδια κάπως κλασικά.

'Ἐφυγε κι' ὁ Μάης ὁ χαριτωμένος,
και ἄλλοῦ τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾶ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει καταϊδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Χθὲς ἀργὰ περνοῦσα ἐξ' ἀπ' ἓνα σπῆτι
κι' ἀκουσα νὰ λέγῃ μιὰ γλυκεῖα φωνή:
—'Αχ! μαμᾶ μου, θέλω νὰ μοῦ πάρῃς τοῖτι,
γιατὶ ὅλοι εἶνε καλοκαιρινοί.

Και τὴν ἄλλη, μέρα ἢ γλυκεῖά μας κόρη
εἰς τοὺς δρόμους τρέχει κι' ὄλους τυραννεῖ,
τὸ λουσάτο τοῖτι με χαρὰ ἐφόρει,
κι' ἦτανε καθ' ὅλα καλοκαιρινή.

Κόκκινο τὸ τοῖτι ῥοδαλὴ τὴν κάνει
σὰν μιὰ παπαροῦνα ἔξω τοῦ χωριοῦ
τόσο, ποῦ φοβᾶσαι μήπως τὴν μαράνη
ὁ βρασμένος ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ.

—Περβολάρη, πόσο δίνεις τ' ἀγγουράκια;
φώναζε 'στὴν πόρτα ὠμορφὴ κυπέλα,
κι' ἄπλωνε με βία τ' ἄσπρα τῆς χερᾶκια,
και φοροῦσε τοῖτι κι' ἦτανε μιὰ τρέλλα.

'Ἐξω 'στὰ Πατήσια τρέχουν κοπελούδαις
μέσα 'στὰ λουλούδια τὰ ζωγραφιστά,
και θαρρεῖς πῶς εἶνε ὄλαις πεταλούδαις
με τὰ νέα τοῖττα τὰ χρωματιστά.

Μὰ και τοῦ Φαλήρου νά! ἢ παραλία,
ποῦ φορεῖ σὰν νύφη ἀπ' ἀφρὸ στεφάνι...
ἐκεῖ δὰ λιγνοῦλα και κομπὴ κυρία
τὸν περίπατό τῆς κάθε βράδυ κάνει.

'Σὰν παλῆνὰ νεραῖδα λιγερὴ πηγαίνει
κ' ἢ μακρονά τῆς κόμη ξεγλιστροῦ χροσῆ
'στὰ καλοκαιρινά τῆς εἶναι πιά 'ντυμένη,
και φορεῖ γαλάζιο τοῖτι θαλασσί.

Θάλασσα τὴν κάνει λὲς τὸ φόρεμά τῆς,
θάλασσα ῥιγμένη 'στὴν ξηρὰ τὴ γῆ...
'Αλλὰ ποιὸς δὲν θέλει μέσ' 'στὰ κύματά τῆς
νὰ παλέψῃ 'λίγο ἢ και νὰ πνιγῆ;

'Ἐφυγε κι' ὁ Μάης ὁ χαριτωμένος,
και ἄλλοῦ τὸ βῆμα ὁ τρελλὸς πλανᾶ,
κι' ὁ καθεὶς μας τρέχει καταϊδρωμένος
ν' ἀγοράσῃ τώρα καλοκαιρινά.

Αὐτά, και μένω ταπεινὸς
Γιαννάκης Καλοκαιρινός.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μέσ' στοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει με μανδρί,
με τοὺς 'Αγίους Θεοδώρους,
και με κάποιους τορναδόρους.